

De laatste reis van de Boswachter

DIRK JAN ROELEN
HESTER VAN DER VLIET

DE LAATSTE REIS VAN DE BOSWACHTER

VAN AMSTERDAM NAAR TOKYO,
ZONDER KINDEREN MAAR MET ELKAAR

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, oktober 2020
Tweede druk, november 2020

© Dirk Jan Roeleven & Hester van der Vliet

Omslagontwerp Nanja Toebak
Omslagbeeld Pankra
Typografie binnenwerk Nanja Toebak
Kaart Michiel Hegener
Auteursfoto Lukas Göbel
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 929 2829 0
NUR 320/500

www.uitgeverijpluim.nl

[fsc-logo hier plaatsen]

Voor Iris en Nel

*Don't let nobody live your life for you
Not your friends, not your kids, no not even your wife
If you want to know where the rainbow ends
It's you who's got to go there and find it my friend*

BOB FORREST (uit: 'Adios Lounge', Thelonious Monster)

•

INHOUD

1	HET PLAN	15
2	HET VERTREK	24
3	AMSTERDAM • Aalsmeer • Grolloo • Lübeck • Rügen, 449 km	34
4	RÜGEN • Gdańsk • Kaliningrad • Koersjkaja kosa, 826 km	48
5	KOERSJKAJA KOSA • Klaipėda • Riga • Tallinn, 666 km	62
6	TALLINN • Sint-Petersburg, 370 km	76
7	SINT-PETERSBURG • Valdajskaja Oesadba • Ivtsino, 766 km	88
8	IVTSINO • Rostov Veliki • Samara, 1241 km	104
9	SAMARA • Almaty, 2864 km	122
10	ALMATY • Astana, 1269 km	144
11	ASTANA • Omsk • Novosibirsk, 1274 km	164
12	NOVOSIBIRSK • Oest-Sema • Inegen, 974 km	180
13	INEGEN • Tsjoejski-trakt км 857 • Ölgii • Chovd, 595 km	194
14	CHOVD • Altaj • Bajanhongor • Charchorin, 1313 km	210
15	CHARCHORIN • Ulaanbaatar • Oelan-Oede • Tsjita, 1616 km	226
16	TSJITA • Mogotsja • Chabarovsk • Vladivostok, 2863 km	246
17	VLADIVOSTOK • Sakaiminato, 620 zeemijl; Hiroshima • Nagasaki • Tosa, 1755 km	268
18	TOSA • Osaka • Kyoto • Tokyo, 1132 km	282
	DANK	289
	BOSWACHTER GOES TOKYO-PLAYLIST OP SPOTIFY	293

‘Lieve mama, we zijn in Vladivostok. Niet te geloven toch? Na alles wat we hebben doorstaan. Al die kilometers, al die mensen. Ik zit in ons hotel te schrijven met uitzicht op de Japanse Zee. De zon schijnt volop. Het is acht uur ’s ochtends. Dirk is even gaan rennen door de stad waar ik mijn hele leven al nieuwsgierig naar ben geweest omdat het zo exotisch klonk en zo ver weg is. Ik ga straks onze lieve Boswachter klaarmaken voor de grote bootreis naar Japan. Ik mis je. Kon ik maar even naast je op de bank zitten met een lekker kopje thee, terwijl jij je glaasje whisky drinkt. Nog maar zeven weken. *I love you.* Hester.’

Onze missie is bijna volbracht. Na 500000 kilometer trouwe dienst brengen we onze oude Subaru Forester, met als koosnaam ‘de Boswachter’, terug naar zijn geboortegrond bij Tokyo. Hij staat klaar om in te schepen voor de overtocht naar Japan, waar hem niets meer kan gebeuren. *We did it.* Zoals altijd heb ik baar geld mee voor koffie, maar vandaag besteed ik het aan een lange, felrode roos die in een overdekte winkelpassage naar me lonkt. Het mooiste denkbare cadeau voor mijn lieverd in hotel Equator. Een rode roos in Vladivostok. Symbool van de liefde en van Rosa Venus, de naam van het kleintje dat we nooit kregen.

HET PLAN

Het is aan de voet van de Mont Ventoux dat ik met goede vriend B. het wilde plan bespreek om mijn oude Japanse auto – een Subaru Forester – wanneer de teller 500000 kilometer bereikt terug te brengen naar de fabriek waar hij is verwekt, als dank voor bewezen diensten. We zitten tussen oude wijnranken in een gehuurde wijnboerderij met uitzicht op de beroemde kale berg in de Provence. Het is heet. Vol geestdrift praten we over de imaginaire roadtrip naar Tokyo. Hoever zou dat zijn? En gaat er wel een boot naar Japan?

B. is handig op een smartphone en weet in no time dat het 11124 kilometer is, dat je daar 122 uur over doet, en dat het dus eigenlijk een fluitje van een cent is om vanuit Nederland naar de Russische havenstad Vladivostok te rijden.

Op dat moment komt mijn vrouw Hester vanuit de koele keuken met een schaal vers gesneden fruit. Als ze merkt dat ik mijn stem temper, vraagt ze: ‘Waar hebben jullie het over?’

Ik voel me betrap, maar flap het eruit: ‘We gaan naar Vladivostok, en daarna met de boot naar Japan. Er loopt

een weg van hier naar Vladivostok. Een lange, lege weg, denk ik, met dagenlang hetzelfde saaie beeld van eindeloze berkenbossen. Kunnen we lekker lang en rustig praten over het leven. Heerlijk toch?’

‘Oké,’ zegt ze onmiddellijk, tot mijn aangename verrassing. ‘Ik ga met je mee, op voorwaarde dat je serieus naar mij luistert als ik het gevoel krijg dat er iets niet klopt of dat er gevaar dreigt.’

Ik beloof het.

‘En ik wil voor de eerste sneeuw valt door Siberië zijn.’

We proosten met koele Solange op het Pact de la Provence & The Noble Art of Getting Lost.

Het is makkelijk plannen maken op vakantie in het subtropische Zuid-Frankrijk, maar eenmaal terug in de nuchtere realiteit van de Lage Landen slaat de twijfel toe. De blik in de ogen van mensen als je zegt dat je naar Japan gaat rijden. Het ongeloof. ‘Ben je de weg kwijt of zo?’ ‘Met de auto?’ ‘Hoever is dat rijden?’ ‘Kan je zo lang vrij nemen van je werk?’ ‘Hoe betaal je dat?’

Maar het laat ons niet los, en een halfjaar later is het zo-ver: eerst springt de teller van 499998 naar 499999. Ik pak snel mijn telefoon om het magische moment vast te leggen op bewegend beeld. Op de ring van Antwerpen, ter hoogte van het Sportpaleis, gebeurt het: de digitale teller van de oude Japanner springt op 500000. Een half miljoen kilometer.

Hester en ik geven elkaar een high five. Ik kus haar op de wang – ze houdt het stuur stevig vast – klop vijf keer op het dashboard van onze Boswachter, als stevige schouderklop voor een topprestatie. En ik dank hem voor al die veilige kilometers.

In de verte zie ik havenkranen en muren van containers.